

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: مانلیو دینوچی
برگردان از: حمید محوی
۲۲ مارچ ۲۰۱۸

لیبیا : پس از هفت سال فاجعه ای به نام ناتو

هفت سال پیش، در ۱۹ مارچ ۲۰۱۱، به فرماندهی ایالات متحده آمریکا ابتداء با مداخله مرکز فرماندهی ایالات متحده آمریکا در افریقا و سپس با مداخله ناتو به فرماندهی ایالات متحده آمریکا جنگ علیه لیبیا آغاز شد. در کوران هفت ماه کمابیش ۱۰۰۰۰ مأموریت تهاجمی هوایی با ده ها هزار بمب و راکت انجام گرفت. ایتالیا با شکاری بمب افکن و پایگاه های هوایی اش در این جنگ شرکت داشت و با چنین حرکتی پیمان نامه دوستی و همکاری میان دو کشور را باطل کرد. پیش از حمله هوا-بحری دو منطقه قبیله ای و گروه های اسلامگرای مخالف دولت لیبیا را تأمین مالی و مسلح کرده بودند و افزون بر این نیروهای ویژه و از جمله نیروهای ویژه قطری نیز از پیش مستقر شده بودند. با چنین تدارکاتی در ساحل جنوب مدیترانه همانگونه که پرونده بانک جهانی در سال ۲۰۱۰ نشان می دهد دولتی را از بین بردند که «سطح رشد اقتصادی بالا و شاخص های بالای توسعه انسانی» را به ثبت رسانده بود. کمابیش دو میلیون کارگر مهاجر که بیشتر آنان افریقائی بودند در لیبیا کار می کردند. لیبیا در این دوران با اعتباری که به دست آورده بود ایجاد سازمان های اقتصادی مستقل در اتحادیه افریقا را ممکن ساخت : صندوق پول افریقا، بانک مرکزی افریقا، بانک افریقا برای سرمایه گذاری.

ایالات متحده آمریکا و فرانسه، همان گونه که پیغامهای پست الکترونیک وزیر امور خارجه آمریکا هیلری کلینتن نشان می دهد، سعی کردند طرح قذافی برای ایجاد پول افریقائی به جای دلار و فرانک کلونیال فرانسه را متوقف کنند (فرانک کلونیال فرانسه نام واحد پولی ست که فرانسه به ۱۴ کشور افریقائی سابقاً استعماری خود تحمیل کرده بود).

وقتی دولت لیبیا سرنگون شد و قذافی به قتل رسید، صندوق لیبیا که باید به غارت می رفت بسیار حجیم بود : ذخیره نفتی، بزرگترین در قاره افریقا و گاز طبیعی، منبع عظیم آب فسیلی زیر زمینی طلائئ سفید که در چشم انداز ارزشمندی نسبت به طلای سیاه به نظر می رسد، و خود سرزمین لیبیا که از دیدگاه استراتژیک از اهمیت درجه یک برخوردار است. در سال ۲۰۱۱ با مجوز شورای امنیت ملل متحد صندوق لیبیا، کمابیش ۱۵۰ میلیارد دلار سرمایه گذاری دولت لیبیا در کشورهای خارجی توقیف شد.

۱۶ میلیارد یورو سرمایه لیبیا در بانک یوروکلر Euroclear در بلجیم توقیف شد، و بی هیچ مجوز برداشت قانونی ۱۰ میلیارد از این حساب ناپدید گردید. همین غنیمت گیری جنگی در دیگر بانکهای اروپائی و امریکائی طعمه طمعکاری شد.

در لیبیا درآمد مالیاتی از صادرات انرژی از ۴۷ میلیارد دلار در سال ۲۰۱۰ به ۱۴ میلیارد دلار در سال ۲۰۱۷ کاهش یافت. این درآمدها بین گروه هائی که قدرت را به دست دارند و شرکتهای چند ملیتی تقسیم می شود. ارزش دینار که سه دالر بود، امروز به ۹ دینار برابر یک دالر رسیده، در حالی که کالاهای مصرفی روزمره وارداتی، با تورم ۳۰٪ در سال، باید به دالر پراخت شود.

سطح زندگی بیشتر مردم به دلیل بی پولی و نبود خدمات بنیادی دچار فروپاشی شده است. نه امنیت وجود دارد و نه نظام حقوقی. مهاجران افریقائی مشمول بدترین شرایط هستند : مانند اتهامات دروغین (به پشتیبانی رسانه های غربی) مبنی بر «مزدوری برای قذافی»، این مهاجران توسط شبه نظامیان اسلامگرا حتا در قفس حیوانات در باغ وحش زندانی و شکنجه شدند، و یا به قتل رسیدند.

لیبیا به جاده اصلی انتقال انسانها به دست قاچاقچیان انسان تبدیل شده، و سپس امواج به هم ریخته مهاجران به سوی اروپا را می بینیم که شمار قربانیان آن در گذار از مدیترانه سالانه بیش از بمباران لیبیا توسط ناتو در سال ۲۰۱۱ است. اهالی لیبیا که به همکاری با قذافی متهم می شوند مورد اذیت و آزار قرار می گیرند. در شهر تورغا شبه نظامیان اسلامگرای مصراته به پشتیبانی ناتو (آنانی که قذافی را به قتل رساندند) با قتل عام، شکنجه و تجاوز پاکسازی قومی تمام عیاری را به ثبت رساندند. بازماندگان وحشت زده مجبور به ترک شهر شدند.

امروز کمابیش ۴۰۰۰ نفر در شرایط غیر انسانی به سر می برند و نمی توانند به تورغا بازگردند. پس چرا نمایندگان چپ که هفت سال پیش به نام نقض حقوق بشر در بوق و کرنا فریاد می کردند و خواهان مداخله ایتالیا در لیبیا بودند سکوت کرده اند ؟

لینک متن اصلی :

مرکز پژوهش های جهانی سازی، ۲۰ مارچ ۲۰۱۸

<https://www.mondialisation.ca/libye-sept-ans-de-malheur-otan/5623945>

گاهنامه هنر و مبارزه. پاریس. ۲۱ مارچ ۲۰۱۸